

Værd, og, selv om det kun var en Æneste, vilde vi — om det stod til os, — dog skaffe ham den. Men nu at beraabe sig paa, at der for Diebliffet er Gaa, synes mig desuden saameget mindre heldigt, som det er umiskjendeligt, at i en stærkt bevæget Tid, som vi nylig have haft, og som vi kunne gaae imøde, der viser det sig hyppigst og ret for Alvor, at man vel, saa at sige, fødes i een Religion, men at det ikke er sagt, at man bliver i denne. Der kan skee store og mærkelige Overgange fra det ene Parti til det andet, og skulle vi saa gaae den Vej, at sige: dengang I vare 600, respecterede vi Jer ikke; men en anden Sag er det, da I nu ere blevne 6000, — saa komme vi vist netop til at opmuntre til det Profelytmageri, som den ærede Taler talte lidt ugunstigt om, — saa komme vi vist til at fremkalde en stærk „Giften“ efter Mennesker. Denne „Giften“ skal jeg iøvrigt bede om Utladelse til i Forbigaaende at tage i Forsvar. Vi Præster af den danske Folkekirke ere, som bekendt, udsendte til at siske Mennesker; vi have et Evangelium, som vi hvert Aar prædike over, og som siger, at vi skulle siske Mennesker, og, da vi have den Anordning fra vor Herre, gaae særdeles at agte paa de Smaa, saa have vi ogsaa et Kald til gaae særdeles at siske Børnene, saavidt som muligt. Det er derfor ingen grundet Bebreidelse mod de katholske Præster, at de ere ivrige i at siske, og jeg skulde beklage, om de vare ivrigere end vi. — Den ærede Taler meente, at der ialfsald var den Forskiel imellem et Ægtefælskab imellem en Christen og en Ikke-Christen og et Ægtefælskab imellem to Christne af forskjellig Bekjendelse, at de to Christne, af hvad Confession de end vare, kunde vies i den treenige Guds Navn. Det forekommer mig, at det derved er overseet af den ærede Taler, at et af de talrigste christelige Religionspartier, — næstefter de store Confessioner, den lutheriske, reformeerte og anglikanske, — som hedder Socinianerne og Unitarierne, vilde diebliffelig protestere derimod, og sige: vi skulle frabede os en Vielse i den treenige Guds Navn. — Jeg skal nu ikke opholde den ærede Forsamling længere.

Cultusministeren: Naar jeg tager Ordet i dette Dieblif, sørend endnu den ærede

Ordfører for det nedsatte Udvalg har havt det, saa troer jeg, at dette kan undskyldes med Hensynet til den særegne Stilling, som den ærede Ordfører indtager, idet han vel væsentligt vilde udtale sig imod Loven i det Hele, baade efter hvad han skriftligt har yttret i den afgivne Betænkning og efter hvad han udtalte ved den første Behandling af denne Sag, og jeg troer altsaa, at det er den passende Plads nu at imødegaae, hvad der er yttret for de to fremsatte Ændringsforslag til § 2, og, ved at imødegaae disse, at forsvare Loven, saaledes som den foreligger i denne Paragraph. Den ærede Taler, der sidst havde Ordet og knyttede det til i et varmt Foredrag at udtale sig for, hvad han ansaae for at vare dybt begrundet i den evangelisk-lutheriske Kirkes Interesse, drog i Tvivl, at det forelagte Lovudkast har den Form, det nu har, ifølge en Bestræbelse efter at tilfredsstille Grundlovens § 84, og troede meget mere, at Lovudkastet havde sin Grund i Bestræbelsen efter at tilfredsstille en diebliffelig og høirettet Trang, som Bestyrelsen ikke paa anden Maade kunde komme over; men jeg troer, at disse to Ting, som her bleve satte imod hinanden, ikke bør eller kunne modsættes hinanden, men at de meget vel kunne forenes, og at begge Dele kunne, naar de rigtigt opfattes, siges at være sandt. Ja, Lovudkastet er fremkommet for at tilfredsstille en høirettet Trang og just fra de Menneskers Side, til hvilke den ærede Taler hentydede, de, der først i de senere Tider fortrinligt have løftet deres Røst her i Danmark, og hvis Røst før slet ikke høretes og ingen Berettigelse havde. Men Lovudkastet har taget Hensyn til denne Trang og har foresat sig at tilfredsstille den, fordi denne Trang havde en uafviselig Ret ifølge Grundlovens § 84, en saadan uafviselig Ret, som ikke var tilstede i dette Dieblif for nogen anden Trang. Derfor har Lovudkastet holdt sig til § 84 alene; thi hvad anden Trang, der er tilstede, og som er betegnet i Grundloven i andre Paragrapher, den Trang kan ikke tilfredsstilles efter min Mening og efter en Mening, som jeg troer er tiltraadt af den overveieende Fleerhed baade i Landet og de to Dele af den lovgivende Forsamling, den kan ikke tilfredsstilles uden forberedende Skridt, som endnu ikke ere gjorte og